

Vad kommer härnäst?

Vad bör vi göra för att förverkliga de ideal Islam sätter upp framför oss? Det är förutsatt att Islam är det bästa samhällssystem som står att finna på denna jord och att vår historiska, geografiska såväl som internationella position visar att Islam är vårt enda medel att återfå heder, ledarskap och social rättvisa i denna värld. Frågan är bara vilken väg som leder till förverkligandet av den islamiska ideologin i en värld som är så fientlig till den och i närvaro av de diktatoriska härskare som finns i vissa muslimska länder och som kämpar mot Islam med ännu större raseri än Islams fiender i utlandet gör.

Ja, vilken är vägen? Vad måste vi göra? Svaret är att det finns en och bara en väg att uppnå det islamiska målet, liksom alltid varit fallet med alla rörelser som uppstått i mänsklighetens historia, och den vägen är med ett enda ord: Tro.

Det var just denna tro som hjälpte de första muslimerna: den är fortfarande den enda kraft som kan hjälpa den nuvarande muslimska generationen. Vår ståndpunkt och position som muslimer idag skiljer sig inte det minsta från de tidigare muslimernas. De var bara handfull män men de gick ut för att kämpa mot två av de mäktigaste och stoltaste staterna vid den tiden; det romerska imperiet och det persiska. Båda dessa fiender var dem mycket överlägsna i antal män, materiell standard, krigskonst, militärvetenskap och i politisk insikt. Men trots detta hände det stora miraklet och den lilla gruppen muslimer övervann både Caesars och Kosroes' arméer inom mindre än ett halvt sekel. De erövrade deras vidsträckta territorier som sträckte sig från Indiska Oceanen till Atlanten. Hur kunde detta mirakel inträffa?

Ingen materialistisk tolkning av historien kan förklara detta stora mirakel. Det enda vi kan förklara detta mysterium med är tro, och enbart tro. Det var just denna tro som fick en av de första muslimerna att resa sig upp och säga: "Är det måhända inte sant att ingenting ställer sig i vägen mellan mig och paradiset utom det att jag ska gå ut och döda denna man (alltså den otrogna som kämpade mot muslimerna) eller bli dödad av honom?". Vid dessa ord gick han fram mot slagfältet lika lätt om hjärtat som om han var på väg att omfamna sin brud. Eller så kunde han göra sitt intåg på slagfältet sägande till sina fiender: "Väntar ni er något annat av oss än ettdera av två utmärkta ting: seger eller martyrskap?". Detta är alltså vägen till förverkligandet av våra mål, eftersom den alltid har varit den enda möjliga kursen för alla rörelser i historien.

Det finns människor som fångar oss, några uppriktigt och andra utifrån sin defaitistiska mentalitet, var de nödvändiga vapen finns för denna kamp. Vapen? Ja, vi behöver förvisso vapen, men vi får inte förbise det faktum att vår första och främsta rekvisita inte är vapen, ty enbart vapen räcker inte långt för att hjälpa en nation i detta avseende. Under det senaste världskriget var italienarna i besittning av högeffektiva dödliga vapen, men ändå kunde de inte rädda sig själva, inte heller kunde de med dem uppnå någon ärorik framgång. De var överlägsna i bara en sak: att fly från slagfältet lämnande alla sina vapen i fiendens händer. Vad de behövde var inte vapen, utan tro och inspiration.

Å andra sidan finner vi en handfull inspirerade kämpar vars totala antal inte översteg etthundra man som mest och vars nattliga räder aldrig företogs av fler än sex eller sju man i samma grupp, men som så oroade ledarna för de gamla ålderdomssvaga imperierna att dessa föredrog att lämna sina riken till denna handfull av män i stället för att försöka besegra dem. Denna trogna grupp erövrare hade inga dödliga vapen; de hade inget tungt artilleri, jetstridsplan eller pansardivisioner. De stred med vanliga pistoler och gevär, men de hade ett vapen långt dödligare än det som deras fiender hade: de hade tro! De ägde den anda som bara de första få muslimerna hade, de kämpade på Allahs väg och dödade antingen de otrogna eller blev dödade av dem. Detta är anledningen till att de vann trots så dåliga odds.

Vi vet att den väg vi har utvalt åt oss inte är beströdd med rosor. Det är i stället en väg som kräver blod, svett och tårar. Den kräver offer, villighet att offra sig själv, vedermödor och beredvillighet att anstränga sig till det yttersta. Men det är ingenting underligt i det, för likadant är fallet med alla andra rörelser. Offer är oundvikliga. Det finns ingen genväg till seger.

Men varför skulle vi inte sträva hårt och vara beredda att lida för det höga målet framför oss - för heder, ära och social rättvisa - när de upppoffringar vi redan gjort på grund av vanära, vanrykte, fattigdom, svaghet och splittring inte är mindre stora och hårda än de offer som Islam uppmanar till? Miljontals män av olika arabiska nationaliteter dödades under det senaste världskriget; tusentals fler

förintades i de allierades bombräder; egendomar förstördes och ett stort antal män fängslades; alla materiella tillgångar konfiskerades utan att ägarna försökte försvara dem mot inkräktarna. Men efter allt detta lidande var Mr. Churchill ändå inte nöjd med oss. Han sade rätt ut till oss: "Vi har räddat er. Betala oss nu priset för det."

Det var inte längre sedan som västmakterna var mycket angelägna om att förmå araberna att sluta en gemensam försvarspakt med dem. Deras verkliga syfte var att inlemma åtminstone en halv miljon araber i sina väpnade styrkor för att kunna testa sina dödliga vapen på dem och på så sätt rädda Amerikas och Europas vita män från dessa vapens dödliga effekter. För att uppnå detta beslag tog de med våld all matproduktion i arabvärlden, utsatte folket för vanheder och förödmjukelse och när de till slut inte längre behövde deras tjänster, sparkade de ut dem.

Det går naturligtvis inte att fly från döden, från offer och vedermodor. Män har dött till och med för vanära och neslighet: åtminstone en halv miljon offrade sina liv i det senaste världskriget i strid för de allierade. Varför skulle vi då rygga tillbaka för att ge våra liv för Islam, för ära och sanning! Den dag det finns en halv miljon män (lika många som dog för de allierade) beredda att ge sina liv för Islam, kommer resultatet med säkerhet att bli annorlunda. Det kommer inte att finnas kvar en enda fräck tyrann eller diktator på denna jord, ingen kristen eller hednisk imperialism kommer då att söka sig till andra länder. Visar inte detta hur vi kan uppnå vårt mål? Detta är vägen.

En del människor är oroade över kommunismens spridning i den moderna världen. Men de är faktiskt ingenting att vara upprörda över, vad Islam anbelangar. Vad Islam beträffar har världssituationen inte undergått någon förändring alls. De länder som nu är under kommunistisk kontroll utgjorda innan kommunismens uppdykande på världsscenen delar av kristenheten och var som sådana precis lika fiendliga mot Islam och muslimer som de är idag. Ryssland, till exempel, brukade även före den kommunistiska revolutionen sända grupper av infiltratorer till de muslimska staterna för att så oenighet och split bland muslimerna. Samma sak gällde Europa. De förde korståg mot den muslimska världen i det förflutna och de kämpar fortfarande i samma krig. Ingenting har förändrats så långt muslimer eller Islam anbelangar.

I denna situation måste också vår hållning förbli oförändrad. Vi står exakt där de första muslimerna stod när de var inträngda mellan två av de mäktigaste rikena på den tiden.

Det styrker ens hjärta att notera, att trots all hård och rå opposition, vinner de islamiska styrkorna mer kraft för varje dag. Islams renässans tycks vara oundviklig. Den är destinerad att spela en lika ärofull roll i dagens värld som den gjorde under sin historias första dagar. Den utlovar fred och lugn åt dagens värld, som nu är helt uppslukad av materiella nöjen och vinningar och som ett resultat därav är angripna av konflikter och slitningar. Islam upprättar balans mellan materia och ande och är därför det enda hoppet för mänskligheten att kunna komma ur den nuvarande röran. Världen är tvungen att förr eller senare inse Islams betydelse och anta dess principer även om man inte formellt antar den som religion.

Vad oss själva beträffar - vi som arbetar för Islam - så medger vi att vi är fullt medvetna om det faktum att vägen framför oss inte är beströdd med rosor. Vi muslimer måste göra offer - stora och många offer - för att övertyga världen om Islams sanning och intrinsikala goda. Men låt oss alltid ha i minnet att den enda vägen mot det målet är den som innebär att offra sig själv: "*TILLÅTELSE (att kämpa) har de mot vilka ett orättfärdigt krig förs - och Gud har makt att ge dem stöd.*" (sura 22:39)

Källa: Missförstånd om ISLAM (s. 265- 271) Muhammed Kutub
<http://www.islam-svarar.se>